חשבתי לעצמי...

מאז סידרת־הטלוויזיה מי ישלם לאיש המעבורת? כל מה שאני רוצה בחיים זה לנסוע לאיזה חודש לכרתים. אתם ראיתם את היופי שם? את השלווה, את הנופים, את האנשים המשגעים?

חברה שלי ביקשה ממני שלא לכתוב שהסידרה גרמה לי לרצות לנסוע, כי בטח יימצא כאן איזה גאון שיחליט כי הסדרות מחו"ל מעודדות ירידה או סתם הוצאת מטבע זר מן הארץ, ואז נראה רק סדרות תוצרת הארץ. כמעט שיכנעה אותי החברה, אבל הרי זה לא יכול להיות שיימצא כאן טיפש כזה.

● ● ●

בכלל, הסתבר שיש כאן על כל טיפש לפחות חכם אחד. הטיפש החזיר לטלוויזיה שלנו את התוכנית המגעילה הוולגרית בני היל. אבל מייד הזדרז החכם ותקע אותה אחרי חצות, שזה הזמן שכל השפויים פורשים לחדר־המיטות או לחדר־העבודה.

תודה לחכם.

● ● ●

ואגב, טלוויזיה, אם יש לכם תוכניות שינויים — אנא השאירו את כן. אדוני ראש־הממשלה ואת פרקליטי אל־אי לפחות עונה נוספת. בחייכם, העם מבקש!

● ● ●

הלכנו השבוע לאכול במיסעדה ערבית נהדרת, שבה אנחנו אוכלים כבר שנים רבות. הזמנו את האוכל, והופתענו לרעה. האוכל לא היה כתמול שילשום. כשראה המלצר שהשארנו חצאי מנות בצלחת שאל מה קרה, ואמרנו לו שהאוכל פשוט לא טעים לנו הפעם, ואנחנו לא מבינים מה קרה, כי תמיד אנחנו נהנים אצלם.

„האוכל לא טעים," ענה לנו המלצר „כי אנחנו לא טועמים אותו אצלנו עכשיו רמאדאן, ואסור לנו לאכול במשך היום. אז אנחנו מבשלים, אבל אף אחד לא טועם. תבואו פעם אחרת ושוב תהנו."

חשבתי להציע לו לשכור לחודש הרמאדאן משהו מקביל ל„שבס גוי", מעין „יהודי־טועם", אבל לא הייתי בטוחה שהוא יבין אותי.

● ● ●

ביום השישי אחרי־הצהריים, לפי מיצוות הרופא, אמא שלי, הפסיכיאטר והשילטונות, אני ישנה ארבע שעות. כשקמתי מהשינו אמר לי בני הצעיר: „חבל שישנת, בטלוויזיה הראו את אנטיגונה."

„מה, אנטיגונה, מה זה היה?"

„משהו כזה בין אופרה לבין ריכאון."

● ● ●

בעיתון היה כתוב:

עובדי מינהל ומשק בבתי־החולים מפסיקים הכשרת המטבחים לפסח

וידידי הלצונאי, יחיאל ספרא, אמר לי שלא צריך לבוא אליהם בטענות, כי הם נוהגים כמו שנוהגים לפני פסח: הם מגעילים. ספרא מבין דברים כאלה.

ספרות ואמנות

חשבתי דווקא לא להודות בזה בפומבי, אבל הרופא שלי, כידוע, לא מרשה לי לשמור אף סוד בבטן.

אחרי הטראומה שעברתי בעצם הגילוי, כבר שום דבר לא יכול לשבור אותי. אתם זוכרים, קוראים יקרים, שאני הייתי אלופת השוושלת בארץ. לא היה אף פרק אחד שהפסדתי. בימי ראשון כבר שלוש שנים אני לא יוצאת מן הבית, ואם חס־וחלילה אני צריכה לצאת, אני מקליטה את הפרק, ודואגת גם שעוד שתי חברות שלי יקליטו, כדי שחלילה לא תהיה הפסקת־חשמל או קילקול בווידיאו ואני לא אראה את המראות.

וכמה ויכוחים התווכחתי עם קרובים, ידידים וסתם אינטלקטואלים שבזים לי עמוקות כבר שלוש שנים (150 פרקים), ושאני בזה להם בדיוק אותו פרק הזמן. כמה התענגתי על כל פרק, כמה דאגתי לסטיבן, שהתפוצץ עם מיגדל־הקידוח, כמה ציפורניים אכלתי מד־אגה לכל אחד מבני המישפחות קרינגטון וקולבי, שלא לדבר על כמה דמעות שפכתי בהלוויה של פאלון המיסכנה.

כל דבר בלתי־הגיוני, מטומטם ולא מתקבל על הדעת שקרה בסידרה הזאת רק הגביר את מעורבותי האישית בה. היום אפשר להעיר אותי באמצע הלילה ולשאול אותי, למשל, כמה פעמים היתה קריסטל בבית־החולים, לעומת כל אחד אחר מבני המישפחה, וישר אני יורה את התשובה הנכונה. הלוואי שככה הייתי יודעת את לוח־הכפל.

טוב, בקיצור, זה ברור שאני בכלל לא רואה את עצמי חיה שבוע שלם מבלי לצפות בעוד פרק אחד בסידרה, וכשנודע לי שצילומי הסידרה הופסקו, מייד חטפתי צרבת שהיא, כנראה, התחלה של אולקוס, ויודעי־דבר אמרו לי שזה מעצבים.

נו...

ואז זה קרה לי. כלומר השבוע. ב־9:40 הכנתי לעצמי קפה, סגרתי את דלתות חדרי־הילדים, שלא אשמע את הנחירות שלהם. הבעל הלך לשתות בירה עם חבר, מתוך מחאה, שמתי מאפרה, סיגריות ומצית על השולחן, נעלתי את הדלת, ניתקתי את הטלפון והתרווחתי לי בכורסה, בציפיה דרוכה לבאות.

ומי באז? אלכסיס המעצבנת, קריסטל הבכיינית, קרינגטון השועל הזקן, אמנדה ממי, החתן הנסיך המגעיל, דקס הפרברט, אדם הנוכל, ריטה הבתולה, קלודיה ההיסטרית. פשוט חבורה של רבילים, שמוציאה מהפה את הטכסטים הכי מטומטמים והכי בנאליים שמישהו יכול להמציא. פוי! ממש להקיא. ואני הייתי מכורה לזבל הזה שלוש שנים? איזו בושה!

וזה ברור, כמובן, שיותר אני לא מסתכלת על זה אפילו דקה אחת מחיי. אבל בלי קצת זבל בחיים, הרי אי־אפשר. אז השבוע התחלתי לקרוא את סיפרה האחרון של ג'ודית קרנץ עד שניפגש שנית, איזה חמש דרגות מעל שוושלת, אבל עם תאורי־סכס. איזה תענוג! וזה לפחות לא יקח לי שעה כל שבוע במשך שלוש שנים.

טוב, ברור לי שאירגון צופי שוושלת מסלק אותי עכשיו משורותיו, אבל למי זה איכפת כשאני כבר מבלה עם איב, פול דה־לנסל, פרדי ודלפין? שיתפוצצו כולם!

חדשות בריאות

לפני חמש שנים נסעתי לארצות־הברית עם מיזוודה ועם רשימת־קניות של חברותי. אחת החברות ביקשה ממני להיכנס לבית־מרקחת ולקנות עבורה משהו חדשני במיוחד: ספוגית למניעת הריון. נכנסתי לבית־המרקחת הראשון, ושאלתי אם יש להם את החידוש האחרון בענייני מניעה, והם אמרו לי שיש, אלא שהמוצר נמצא בשוק כבר שנה לפחות. קניתי והבאתי ארצה לשביעות־רצון כל המעוניינים בדבר.

עברו חמש שנים, ועכשיו אני שומעת שהגיע ארצה פיתרון חדשני למניעת הריון. גוז החדשני כאן זה מה שהיה חדשני בארצות־הברית לפני חמש־שש שנים.

ספוגיה פרמטקס מתאימה במיוחד לנשים שאינן רוצות או יכולות להשתמש בגלולה או בהתקן־תוך־רחמי. 18.26 שקלים לאריזה של שש ספוגיות.

★ ★ ★

שואב ארס פועל על עיקרון משאבת הוור אקום, השואבת ללא כאב את הארס המוחדר

משקה „נוביסל"

„הו, יותר טוב מאלקה־זלצר"

לעור בעת הכשות ועקיצות. נראה כמו מזרק, ויש לו תוספות שונות.

חשוב במיוחד עכשיו, עם פתיחת עונת־הטיולים.

שואב ארס מתוצרת סוויאר ארצות־הברית — 50 שקלים לערכה (לשימוש חוזר).

להפסיק את הניקיון

פתאום חשבתי לעצמי שזה נורא מעליב, הניקיון הכללי הזה שגזרו עלינו אבותינו לקראת הפסח. שלושה שבועות לפני החג תלויות נשות היהודים על ארני החלונות, כשיר אחת אוחזת במעקה, והאחרת משפשפת את הקיר החיצוני של הבית. הסולמות עוברים מדירה לדירה, כשבכל פעם עולה עליהם אשה אחרת, המנקה את הווילונות מעל ומתחת, ובמעמקי הארונות פתאום משפשפים

מקומות שעין השמש והליכלוך במילא לא שוזפת לעולם. זה מבלי להזכיר כבר את מיצוות שיפשוף הפנלים שבכל הדירה.

מה זה העניין הזה?

אתם לא חושבים שיש גבול למה שצריך לעשות למען מסורת, שנקבעה על־ידי בני־אדם שחיו לפני אלפי שנים, בלי שואב־אבק, בלי נוזלי־ניקוי, בלי מטאטא חשמלי ושואב פירורים אלקטרוני? אני באמת לא יודעת איך נראו הבתים שלהם אז, אבל ברור לי שנקיים מדי הם לא היו. הרי חלונות זכוכית לא היו להם, וכל זבל מבחוץ ישר נכנס לבית, וגם מכונות־כביסה לא היו להם, ואת הפיתות הם היו מכינים בבית, וחיתולי־נייר לא היו אז, והילדים הקטנים היו עושים את... וכמובן בתי־שימוש לא היו להם, ובעצם מה כן היה למיסכנים האלו?

אז פעם בשנה, לפי סימן מוסכם מראש, הם היו מנקים את הבתים המלוכלכים שלהם, כדי שלא יתפסו איזה בקצילים נוראים, שכמובן לא ידעו איך לטפל בהם.

אבל היום?

מה זה השקר הזה של הניקיון? הרי בכל בית מתקבל על הדעת מנקים קצת כל יום. ומה הבעייה לנקות את הריצפה בשואב־אבק, ואחר־כך במטלית־ריצפה טבולה בחומר שגם משפשף, גם מנקה וגם מחטא. בכל בית שבו האשה לא יוצאת לעבודה, עבודת־ניקיון לוקחת שעה ביום. בבתים שבהם הנשים יוצאות לעבודה יש עוזרת, שבאה פעם או פעמיים בשבוע, ומרביצה ניקיון שאבותינו אפילו לא חלמו עליו.

הבתים שלנו — כידוע לכולכם — הם בתים נקיים עד נקיים מאוד. אז למה צריך פעם בשנה להיכנס להיסטריה כללית ולנקות את הנקי ולשפשף את המשופשף? כל זה רק בשביל להגיד את המישפט הנפלא, שממלא לב כל אשה יהודיה: „אני הרוסה מהניקיון לפסח." אז תפסיקו לנקות, תפסיקו להתלונן ויהיה לכם חג שמח באמת. מתחילים?

★ ★ ★

ואם אכלתם יותר מדי, ויש לכם כובד בקיבה או צרבת או סתם הרגשה לא נעימה — יש פיתרון מתוצרת הארץ — נוביסל.

במיקרה היתה לי קופסה בבית כשבאה אלי במיקרה בת־מישפחה שבמיקרה תמיד סובלת ממשהו.

נתתי לה שקית אחת של נוביסל, עירבבנו במים והיא שתתה. אחרי השתייה עשתה פרצוף כאילו אכלה סטיק פילה ברוטב, ואמרה: „הו, יותר טוב מאלקה־זלצר". ותאמינו לי, האשה הזאת מבינה בתרופות.